

ČUK NA PALČI

Izhaja dne 1. in 15. vsakega meseca — Uredništvo in upravljanje v Gorici, Vla C. Pavetti 9. Tiska Narodna Tiskarna Izdajatelj in odgovorni urednik France Podbršič.

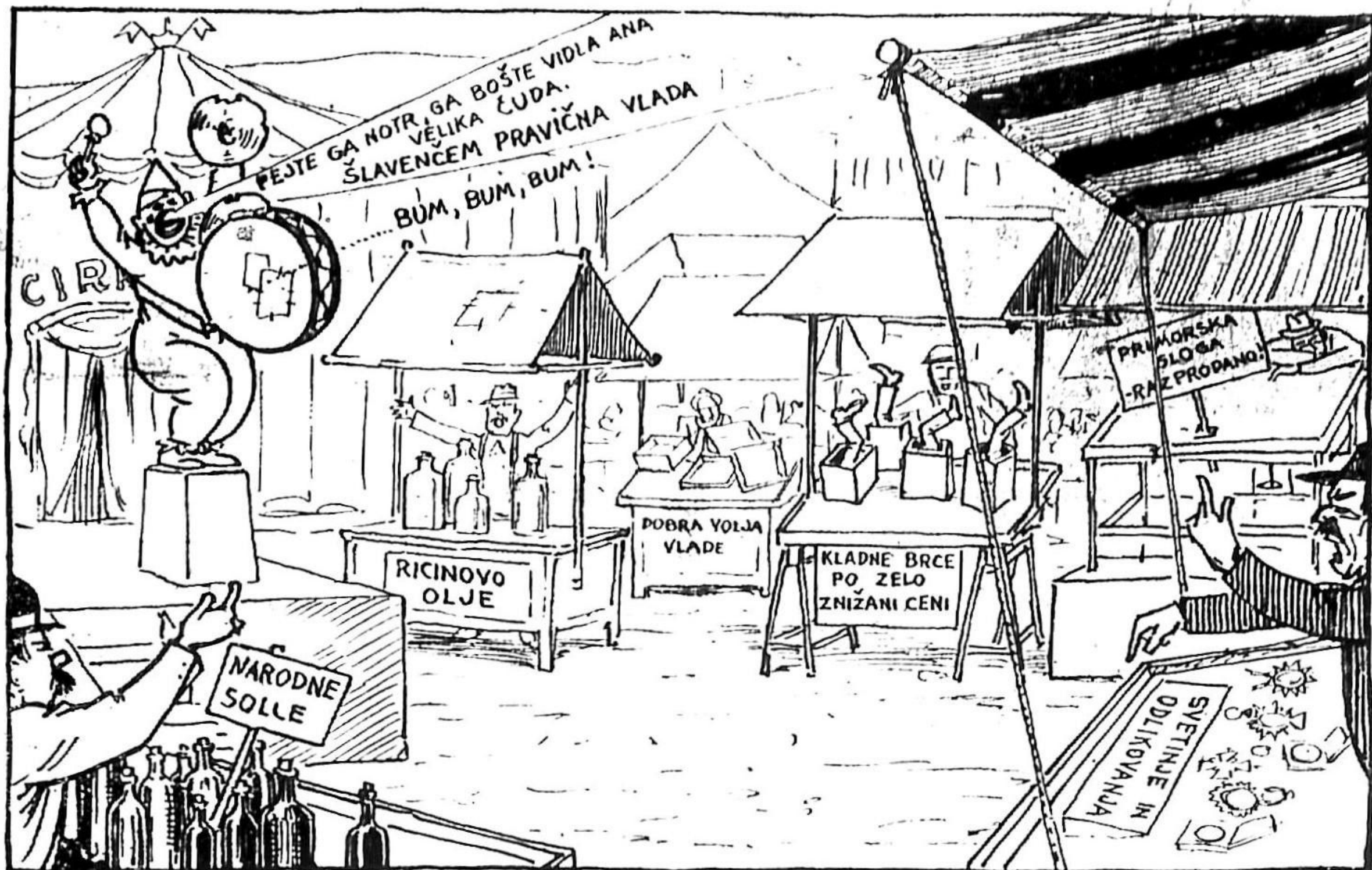
Cena oglasa: 1 milimeter visokine v širini enega stolpa L. — 80 za trgovske reklame. Bančna obvestila, poslana, o-smrtnice, vabila, naznaila itd., vsaka vrsta 1 L. — Celoletna naročnina 10 L. Za inzerentvo 15 L.

Leto I.

GORICA, dne 1. decembra 1922

št. 11.

Sejem sv. Andreja v Gorici, kakoršen zdi se v resnici.

Stara me sili, radovednost me žene, pa grem na sejem. Pa kaj vidim? Nič za sv. Miklavža, nič za Božič, nič za zimo, nič zame ne za mojo staro, pa vendar za vsakega nekaj, če ne drugega pa tisto, kar je razprodano.

Prvič same svetinje, križci, zvezde, take kot jih dajejo pri komedijah, če dobro streljaš. Toda tam jih moraš zaslužiti, tu jih pa ni treba. Parkrat greš v Trst, enkrat v Rim, pa dobro upogneš hrbtenico — to je posebne vrste telovadba, ki jo negujejo zajci in podobna golazen — pa dobiš tako svetlo stvarco. Priporočljivo za nekatere župane, urad-

nike, posebno za one, ki imajo mehko hrbtenico še izpod Avstrije.

Drugi je prodajal narodne solze, ki je še predvojno blago, nenadomestljiv surogat za narodno delo, ki bi ne smela manjkati v nobeni narodni hiši kot Elza Fluid.

Tretji prodaja slogo, ki pa je bila v hipu popolnoma razprodana in odnese na v inozemstvo, le v Jugoslavijo ne, zakaj tam jo tudi manjka. Tega blaga zelo pogrešajo na sejmu.

Četrti je imel vladne brce, ki so jih davali skoraj zastonj, zakaj naše ljudstvo na-

je tako založeno z njimi, da jih še dolgo let ne manjka, če bi karili z njimi peči.

Peti se je dolgočasil z vladnimi obljubami, ki so ravno tako prazne kot škatle in jih noben niti pogleda več ne.

Šesti vpije, kot da ga tišči v trebuhu; ta prodaja ricinovo olje; čuli smo, da je vlada pokupila večjo zalogo te plemenite tekočine. Zvečer so prodajalca aretirali, ker je bilo olje ponarejeno na zdravje tišti, ki ga morajo piti. Obsojen bo kot zločinec proti državi.

Končno pa cirkus, ki je vabil ljudi k predstavi vlade, ki je Slovincem pravič-

dažali skoraj zastonj, zakaj naše ljudstvo na-

nihče ni mogel videti. Kazali so tudi vojno odškodnino vjeto v prazno kletko in dragoceno copato pravice, ki je zbežala v Ameriko.

Če ste vi drugi videli kaj drugega pa povejte Čuku na palci.

Čuk literarni kritik.

Čuk na Palci vestno motri vse naše kulturno delovanje. Zato je umevno pismo, ki ga je te dni poslal uredništvu »Jadranske« v Trst in katerega objavljamo v njegovi celoti:

Veleučena gospa Jadranka!

Blagovolite mi oprostiti, da se drznem tudi jaz, uboga para, govoriti in pisati o Vašem vrlem listu »Jadranski«. Ta stvar me v interesu mojega ljubega naroda zanima kot kritika lepih umetnosti in literarnega historika, vključno temu, da nisem jaz prepustil svojega podpisa na državnem pravdnistvu v popolno odgovornost. Vendar vem, da tudi Vi kakor jaz reflektirate, da se Vas čita. In čita ljudstvo in ne samo Vi. Zato smem tudi jaz o tej stvari kakor Vaš čitatelj govoriti in pisati, in to tem bolj, ker mi postajate vključno najinemu dosedanemu mirnemu sožitju nevarna konkurentinja.

Žal, da se osebno nisva še mogla seznaniti in skleniti prijateljske vezi, kajter naravni predpogoj bi bil, da bi si midva seveda ne delala konkurence. Saj pri nas je, kakor vidite, za oba dovolj dela. Da me nimate še časti poznati osebno, sklepam po naravnem svojem instinktu, vendar ne jamčim za to domnevo z ozirom na Vaše prijazno namigavanje v zadnji Vaši številki na neki Vaš skrivnostni predalček.

Na vsak način sem se jaz dovolil spoznati Vas po Vaših delih in spadam

tako med ono polovico našega podjarmljenega naroda, ki Vas pozna samo po imenu in delih, kakor ste blagovolila sama v svoji zadnji številki umestno ugotoviti. Kdo bi pa Vas ne poznal po imenu in delih!!! Ena polovica, pravite, Vas pozna osebno, druga pa samo po imenu in delih. Krajše rečeno: pozna Vas cel narod. Taka sreča ni bila do sedaj še do deljena nobeni slovenski duši! Milostljiva, zagotovim Vas, da Vam je že zagotovljeno mesto v slovenski literarni zgodovini. Sicer vem, da Vam v Vaši znani skromnosti ni prav nič do tega in da ste v tem oziru popolnoma nasprotnega značaja s Herostratom, ki je zažgal Dianino svetišče v Efezu samo zato, da bo njegovo ime imenovala zgodovina. (Ni treba, da bi Vam še navajal letnice, katero gotovo boljše veste kakor jaz.) Vendar dejstvo je dejstvo, in na tem dejstvu, da Vas namreč poznam po imenu in delih, se ne dá k sreči ničesar spreminiti.

Moj namen kakor slavista in literarnega kritika je namreč blagodejno vplivati, da se prejmesti oni prepad, ki je tako globoko zazijal med sedmeroglavnim zmajem »Jadranko« in ponižno tétko »Edinostjo«. Kakor značajan kritik, kakoršnih je malo pri nas, ne morem dati prav nobeni prepirajočih se strank.

»Edinost« je po svojem dopisniku, ki se je pustil prijeti za uhelj od ženske roke, ko strokovnjaška branjevka zalučala v »Jadranko« gnjilo karfjolo. To ni prav. »Edinost« naj ve, da je »Jadranka« dobro prepašana, ker ni puhla, suhoparna, plitka, ničeva; ona smukne naravnost v možgane, v srce ali žolčni mehur. Njene pisave ne moremo primerjati z obveznim otrokom. (Oprostite, da po pravim jaz namesto Vas samo kakšno tiskovno napako.)

»Jadranka« pa nima prav, da gre naprej »s škandalom in sramoto«. Ni prav, da uporablja porogljive ošvrke iz tujih literatur kakor onega, ki ga je rabila njena Jasnost premilostljiva gospa kneginja Metternich. Saj ne živimo več v dobi Prešerna, ko se je smelo z Metternichom na čelu take stvari metati ljudem pod nos ali jih pa celo zapisati in popisovati. Ravnotako ni prav, ker ni res, da je »Edinost« vsaki dan slabša. Res pa je, da se kotel ponvi roga.

Vendar ima »Jadranka« prav, če trdi, da »Edinost« tako malo ogreje, — seveda vedno v primeri z »Jadranko« — da bi naše ljudstvo gotovo čestokrat raje čitalo »Maramco«, ako bi bil slovenski. Seveda, ako bi bil slovenski!!! Ker pa ni, naše ljudstvo čita le »Čuka na Palci« in »Jadranko«.

Sinteza našega razmotrivanja o tem v naše kulturno delovanje tako globoko sekajočem sporu je, da »Jadranka« mora vstrajati, da mora ustanoviti po celi naši Krajini čim več takih ženskih in družinskih listov kakor je »Jadranka«, in če je le mogoče, v vsaki fari po eno »Jadranko«, da se bo ljudstvo vadilo v pisanju in s tem pripomoglo naši lepi in znanstveni literaturi na noge. Posebno nas veseli, da bo »Jadranka« izhajala še preko Novega leta, kar moramo na vsak način verjeti z ozirom na okolnost, da nas je o tem zagotovila enegična in na zanalaščtališču stoječa gospa urednica.

(Atributov in sestavljanja besed sem se učil »Jadranske«.)

Bog te živi, »Jadranka« vsaj še toliko časa, da boš videla sadove svojega imena in dela! Do takrat pa sprejmi znak mojega posebnega spoštovanja!

Na Palci pri Kosezah, dne 11. 11. 22.
Udani

Čuk.

VZOREC.

Po obedu na katerem je bilo povabljenih nekaj prijateljev Bahuna, se ta dvigne s čašo vina ter jih vpraša:

»Kaj pravite k temu vincu, prijatelji? ... Iz mojega vinograda je! ...«

»Se mi je zdelo,« je odgovoril eden izmed njih.

»Kako to, ste ga morda že pokusili?«

»Gotovo sem ga okusil!«

»Čudno, kje neki?«

»V salati!«

EGOIST.

Sin bogatega zemljišnega posestnika je bil v vojni v prvih vrstah in pridno pošiljal pismena poročila svojemu očetu. Seveda je poročal samo ono, kar je smel in ne kar je hotel. Nekoč dobi oče naslednje poročilo.

»Dragi oče! Naše krilo v zadnjem času jako napreduje: Pobili smo tri regimente sovražnikov in pridobili nad deset tisoč johov zemlje. Drugači dobro, nič posebnega; le denarja mi primanjkuje. Prosim te dragi oče, pošlji mi v kratkem 100 kron.«

Oče mu je takoj prav po trgovsko odgovoril: »Ljubi moj sin! Veseli me, da si med vojaki, ki imajo veselje do zemljišča. Toda vsega ne boste mogli obdelati, to vem jaz iz prakse. Radi tega ni potrebno da ti pošljem 100 kron, marveč prodaj sto johov zemlje in ostalo ti bo še toliko, da boš lahko še ti pošlal domov tvojemu ubogemu očetu. Te pozdravlja tvoj oče!«

ULJUDEN PROSJAK.

Na cesti je sedel mož z leseno nogo in prosjačil. Nogo je imel precej daleč od tlaka stegnjeno. Nek nepreviden kolesar mu jo je pa povozil, a se takoj oprstil z običajnim »pardonom«. Berač pa se mu je smeljuje poklonil rekoč:

»Le izvolite, magari še enkrat!«

V GLEDALIŠČU.

Zakasneli obiskovalec gledališča je pritekel ves zasoplen po stopnicah na hodnik pred balkonom in v eni sapi vprašal prvega gospoda, ki ga je srečal:

»Oprostite, je že pel prvi tenor motiv kot ptičica krasno ...?«

Vprašani nervozno: »Ne, ampak tulil kot pes.«

Mož in žena sta tudi zakasnela nek večer ter vprašala pobirača listkov na vratih: »Je-li že odigral orkester Foesterjevo deveta Ouvertura?« Nastavljenec: »Mislim, da končuje!« — »Vidiš,« je kričal mož nad ženo, »toliko časa si se frizirala in šminkala, da sva jih osem zamudila,«

Admiralovi zobje.

Humoreska.

Ker mali Tintin že dalje časa trpi vsled pokvarjenega zoba, se je mamica odločila, da ga povede k zobozdravniku.

»Ti boš postal mornar, Tintin mali. — Ali kak mornar je to, ki joče, ker mu bodo izdrli slab zob. — Kaj misliš, da si mornarji ne pustijo izdreti zobov?«

»Mama, kako pa potem grizejo trdi prepečenec na ladiji?«

»Saj si ne pustijo izdreti vsch, — pa če ima kdo vse pokvarjene, si pusti izdreti vse, — in jaz tudi poznam neko ga, ki si je pustil izdreti vse. — Bil je to eden od prijateljev tvojega papana, — admiral Kalbris. — Ubogi admiral ima v ustih umetno zobovje, — popolnoma vse zobe ima umetne, izgledajo, kakor nekeke jasli.«

»No, mama, jaz pa sem mislil, da služijo jasli za polaganje konjem krmo.«

»Ali zove se istotako zobovje, ki služi nekaterim ljudem, da jedo z njimi. — In ravno tako tudi admiralu, ki je v neki nevihti, ki je doletela pred dolgim časom njegovo ladijo, izgubil vse zobe. — In ti umetni zobje so nekoč admiralu celo rešili življenje.«

»Kaj, mama, ali se more res pripetiti, da umetno zobovje reši človeku življenje? Povej mi hitro, če veš, kako tako prigodbico.«

»Čudna prigodba zares, — boš videl. — Admiral je bil tedaj le poročnik. — Njegova ladija se je nekoč razbila ob skalah in on si je rešil življenje, vendar so ga divjaki vjeli, da ga spečejo na ražnju.«

»Da bi ga potem snedli?«

»Najbrže. — On pa ni izgubil poguma in je sam pri sebi mislil, kako bi se rešil. — Dejal si je: Če sem v stanu vzbu-
diti v teh divjakihi vero, da sem nekaj
vzvišenega, da razpolagam z nadnaravnimi
močmi in vstvarjam čudovitosti, te-
daj me bodo imeli za čarovnika in mogel
jim bom ubežati. — In kaj si je izmislil
admiral? — Kaj je storil? — Kaj se ti zdi
Tintin? — — — Rekel je divjakom:
»Jaz sem močnejši od vas vsch, — in
dokažem vam to takoj. — Ali je morda
kdo izmed vas tako močen, da si bkra-
toma izdere vse zobe — in da si jih po-
tem zopet postavi nazaj na svoje mesto? —
Ne res, da tega ne znate? — Poglejte
pa mene!« Po teh svojih besedah je vzel
svoje zobovje iz ust ter ga položil pred
sebe na tla pred divjake. — Hipoma so
se vsi divjaki poklonili do tal, kakor pred
kakim božanstvenim bitjem. — In še
dandanes bi ga po božje častili, ako bi
ne bil admiral rajše zopet prišel v svojo
domovino, na Francosko.«

Tintin je kar obstal in se ni mogel dovolj načuditi izvanredni dogodbi.

»Oh — mamica, kako je bil admiral prebrisan. Eh, boš že videla, ko bom jaz velik, kako jim bom tudi jaz divjake na-
cvrl, da bodo imeli zadosti. — Eh — ko
bom jaz mornar!«

»Da, da, gotovo, toda, da dočakaš kaj takega, si pusti izdreti t olni zob. — Kaj hočeš, da stori mornar, če ima bolne zobe, da si mora zmeraj držati lice in kričati, kako ga boli.«

Ta nenavadni razlog je imel dobre posledice za bodočega mornarja, — brž

Evo ga! Zdej je pršù!!!

SLABO RAZUMLJENO.

Hči (pripoveduje materi o svojem ženitovanjskem potovanju): »Ko sem se s Franceljno vzpenjala na hrib, bi se bila kmalu zgodila nesreča, osol se mi je uprl.....«

Mati. »Kaj? Že na ženitovanjskem potovanju?«

BERAČ.

»Ti, stari moraš danes iti beračiti kot gluhošem. Otroci so pri igri tvoje bergle zlomili,«

ugovora si je pustil izdreti zob pri zobozdravniku.

Ko je šel z mamico od zdravnika in so se mu debele solze že posušile, se mu je že zdelo, da je dovršil junaški čin, ki zasluži najlepšega priznanja in odlikovanja. — Ni mu bil zadosti potapljačev zvon in tudi ne mala ameriška torpedovka z mehaničnim navijalom. — Hotel je prisostvovati večerji, katero so nameravali narediti njegovi stariši prihodnje dni. — Njegova mamica mu je tudi to obljubila:

»Da, da, jaz bi ti že dovolila, a le pod pogojem, da ne uganjaš morda kakih nesumnosti, kakor po navadi. — Glej zadnjič si spustil kar mačka na sredo mize, češ, da si izbere svoj kos. — In potem si vprašal ubogo gospo Martinovo, ki si barva lase, — zakaj postane ona tudi na laseh rudeča, kadar se drugim porudeči obraz.«

»Eh — mama, preje je imela sive lase. — Ali mamica bodi gotova, — obnašal se bom pametno, — tako da se bodo vsi čudili, kako imaš ti pridnega in dobrega sinčka.«

Prišel je čas večerje in Tintin je res držal besedo. — Ali ko je prišla na mizo pečenka, se je začel dolgočasiti. — Lačen ni bil več in postajal je nemiren, tako, da je mama začela opazovati.

»Kaj ti je vendar, Tintin?«

»Zabaval, igral bi se rad malo.«

Ravno na nasprotni strani je pa sedel admiral Kalbris in ga prijazno se smehljajoč vprašal:

»Igral bi se rad, zabaval. — Povej mi vendar, kaj bi te zabavalo, mali možiček?«

In paglavček je stegnil lepo proseče svoje ročice proti admiralu rekoč:

»Oh — gospod admiral, — kako bi bil jaz rad, da bi si ti vzel svoje zobe iz ust in da bi jih dejal pred sebe na mizo, kakor si naredil takrat pri divjakih. — To bi si tako želel, gospod admiral.«

Kaj je Tintinova mama potem naredila, pa ni mogoče opisati.

Gorica, 1. decembra.

Zdaj pa je že dovolj! Jaz, Čuk Veliki, imam na tisoče poslušalcev, pa nič ugleda in spoštovanja v deželi! Jeza me grize v želodcu kot barvano vino. Zato sem šel in sem ustanovil »Stranko čukov«. S tem in onim sem danes precej v zlahi, — kdo bo še proti meni? Napotil sem se po deželi, da dobim pristave za svojo stranko. Po Vipavski dolini sem jo mahnil in v Vipavi dobil prvega čuka. Bil je komunist, pa se je spokoril... oh, pokora je trda, kot Petrova skala! Takole sva se pomenila:

— Gospod, vaše srce in vaše vino je italijansko; ali bi stopili v stranko čukov?

— »Hm,« se odkašlja možak, »bi, pa kako?«

— »Trideset vam damo!

In sva se zglihala. Pa jo mahnem naprej in iščem vse, ki so nezadovoljni, pa radi likajo tuje škornje. Grem, grem, jaz, Čuk na palci, pa pridem do gradu. Visok in lep je, debelušen gospod se s težavo prerine skozi mogočna vrata. Pa mu napravim globok poklon — (ti preklemani krojač, ozka je tvoja mera) — in mu povem:

»Tako in tako, plemeniti gospod! Velika so vaša polja, še večja vaša ljubeznivost, največja vaša ljubezen do grošev. Novo stranko bomo ustanovili.«

»Me veseli,« pravi in se smehlja.

»Pa Vaša milost ne rajta, da bo to dobro?«

»Dobro, dobro! Veste, komisar in pa jaz sva dva!«

»Seveda, seveda!« se čudim poluh njeno plemeniti modrosti.

Pa sva se pobotala. Korajžno jo urežem naprej v suhe kraje, kjer pod zemljo cvetejo zakladi. Tam je mož, ki je že čudne posle prav dobro opravljal, on bo za našo stranko. Kar na lepem ga primem.

»Vi imate nekaj masla na glavil! Zdaj sveti gorko solnce! Jaz imam solnčnik, da se maslo ne stopi! Ali stopite v našo stranko?«

»Oh, jaz se ne mešam nič... Jaz sem tu in tam... Kako težko časi so... Ne zamerite, pa...«

»Jaz sem Čuk, prav nič ne zamerim, če še kako neumno poveste! Ampak — ali ste z nami ali ne? Izdajali bomo nov list, lahko odložite vse težave v njem.«

»O, to pa tol! Rad bi se enkrat znesel. Tako da bi vsi komisarji vedeli, da sem z njimi. To je potrebno, je koristno za narod,« je dejal in se je potrenjal po rastočem trebuščku.

Napravila sva pogodbo in pritisknila pečat nove stranke: Mošnjiček z denarjem in zajčja ušesa.

Tako sem imel že tri stebre za novo stranko. Zdaj naj se kdo loti Čuka na palci! Mi smo za sporazum, naš cilj je naš program, zdaj vzamemo šalco mleka, kifeljc, bombo in Čuk na palci sem, rešen.

Čuk na palci.

ZA KOLIKOR IMA!

Nek izobraževalni krožek je priredil veselico. Predstavljal so Štokove »Tri ptičke«. Fant od fare bi bil tudi rad videl te ptičke pa ni imel dovolj denarja, ker je znašala vstopnina tri lire, a on je imel samo dve. Vse enopaje poskusil vprašati pri blagajni:

»Koliko stane za videti »Tri ptičke?«

»Saj je razvidno iz lepakov; tri lire.«

»No, pa mi dajte vstopnico samo za dva ptička!«

BERAČEVA LOGIKA.

Nek veletrebušen gospod je podaril svoje obnošene hlače beraču, ki je bil dolg in suh kakor polenovka.

»Ne bi bil tudi toliko prijazni častiti gospod, prosim ponižno — ter dodati tudi za en obilen obed, da bom zamogel obleči vaše hlače?«

Iz kavarne Adriatico.

Član igralnega omizja.

NE SME SE PRITOŽITI.

V vlak je vstopil spremnik ter ščipal vozne listke. Na robu zadnje klopi je sedelo zalo dekle, katero je po končani kontroli vščipnil še za lice po vrtu. Ona pa se je ogorčila in mu zagrozila, da se bo pritožila. Sprevodnik pa je povsem flegmatično odgovoril:

»Saj vam ne bo nič koristilo; nastavljen sem zato — da ščipam.«

Pismo iz Reke.

Dragi čitatelj!

No, kaj naj Vam povem od Reke? To je veliko mesto z morjem, visokimi hišami, ulicami in s fašisti. Sedaj je Reka svobodna luka pod zaščito »črnih srajc«. Svoboda pa obstoji samo v revolverjih in batinah, a včasih jo povečajo še s kanoni.

Tukaj človek ne sme govoriti hrvaško ker ta spraha hitro razburi meščane. Ako jih vprašaš kaj v tem jeziku, mislijo, da se delaš iz njih norca. No, kitajsko lahko govoriš in vsi te bodo razumeli.

Po korzu se šetajo reške dame z počrnelimi očmi. Družbo jim delajo polikani kavalirji. Tam vidiš v večernih urah karabinerje z deklami, fašiste in ardite z mrtvaškimi glavami in debelimi gorjačami.

Zadnji skušajo na vsak način »osrečiti Slovence. Ko so videli, da s tem nič ne

opravijo, izmislili so si drugo sredstvo. Dragi brat moj! Vam je gotovo znano, da Italija producira vsako leto v zelo veliki množini ricinovo olje. Ker pa so sedaj neje zaprte, skušajo ga na drugi način uporabljati. Pravijo, da je luka prazna. Le nikar ne verjamite časopisom. V pristanišču kroži vse polno ribiških ladij iz Biri, katere vozijo v Reko cele sode tega zdravilnega olja in to vse na posebno zahtevo. Vporabljajo pa to olje kot orožje proti drugim. Ako vidijo človeka, ki se ne strinja z njih nazori, ga lepo povabijo v poslopje, kjer je bila prej urvaška čitalnica, lepo ga posedejo za mizo in mu brezplačno prinesejo pol litra rumenega ricinovega olja. Hočeš ali ne, treba je to sladko kapljico zaužiti. In tedaj, ubogi nesrečnik!

Izmislili so si pa še nekaj drugega. Ako jim pade kakšen tak nesrečnik v roke, mu obrijejo (ne ostrižejo!) glavo, da se sveti kot julijsko solnce, na sredo pa mu pritisnejo z oljnatimi barvami pečat — narodnih barv. In tako maskiran gre nesrečnik po reških ulicah kot agitator in njegova glava producira nebeško čarobno mavrico. Vsi se pred njim odkrivajo, pardon, ne njemu, ampak njegovi glavi.

To sredstvo je najnovejše. Morda se tudi tu premislijo, kajti vsaka reč ima svoj konec, klobasa celo dva. Ako bo kaj novega, Vam bom že sporočal. Nikar pa ne mislite, da lažem, ne, to je vse čista gola resnica.

STEFETOVA TOČNOST...

Na nekem oficirskem plesu je bil nastavljen za stražo pred vrati rekrut Štefe, z nalogo, da ukaže prišlecem edložiti dežnike. Pride neki gospod in mladi vojak mu veli po ukazu:

- »Izvolite edložiti dežnik,«
- »Pa saj ga vendar nimam,«
- »Nič ne de,« ugovarja vojak, »pojdit ponj!«

..... IN PREPOLNA GLAVA.

Vsled neprestanih vaj je imel polno glavo povelj tako, da je fantaziral noč in dan. Nekega dne je srečal na ulici svojega stotnika in ga pozdravil z vsklikom:

- »Ena!«
- »Beštija,« mu je odgovoril stotnik.
- »Dve,« je odvrnil nato rekrut Štefe.

NEZMOTLJIVA VEDEŽEVALKA.

Železniški uradnik, ki si je domišljjal, da je v enomer preganjan, je odrezal ob priliki kupček las svojega postajenačelnika ter jih oddal vedeževalki z vprašanjem:

- »Ta oseba, me ljubi ali sovraži?«
- »Bodite brez skrbi, vas ljubi in bo v kratkem vaša zaročenka.«

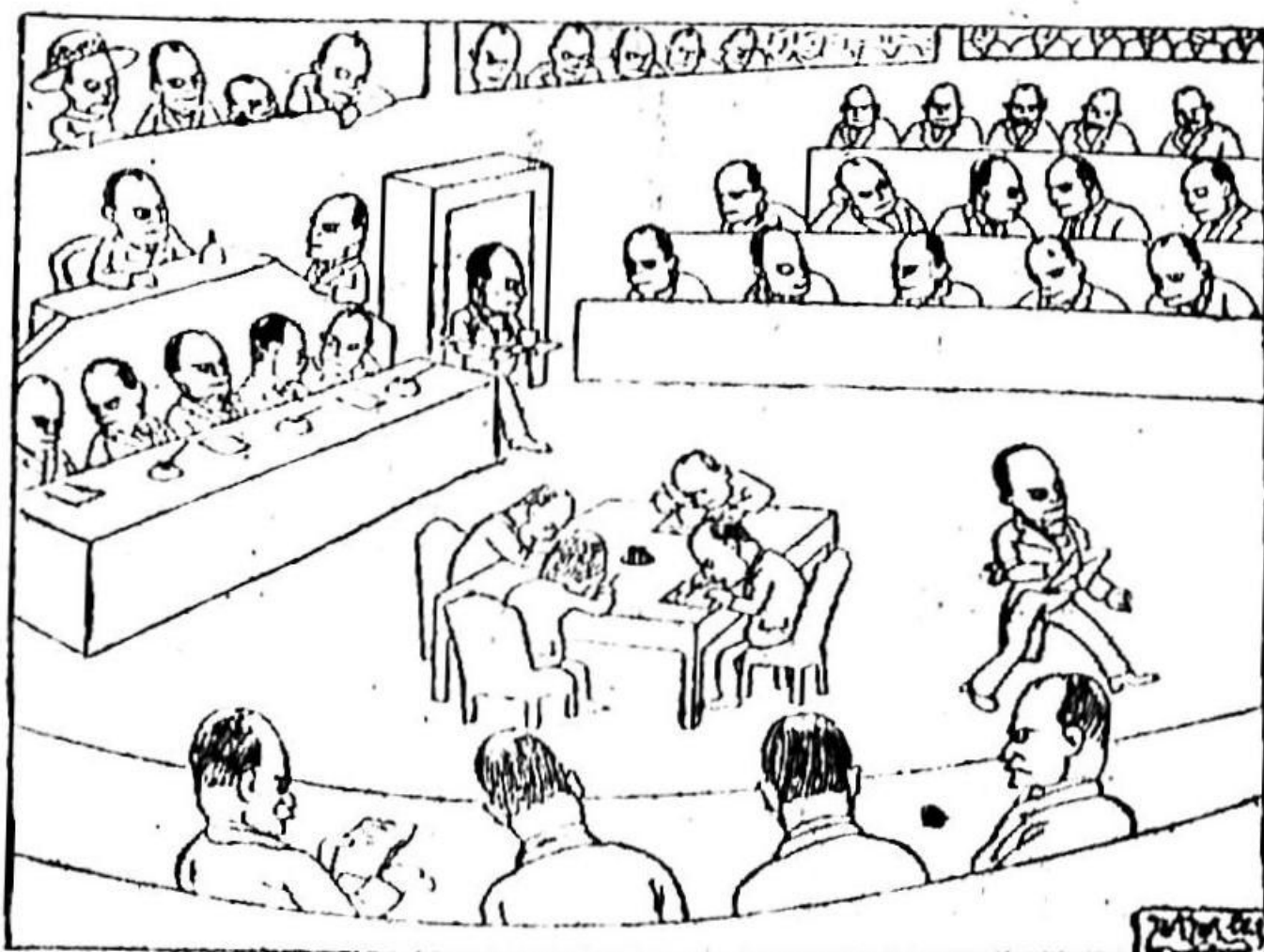
SAM SE JE JAVIL.

V ministrskem oddelku je nastal prepir med dvema tajnikoma. V svrhu rešitve sta se podala k načelniku oddelka. V teku prepira zakriči en tajnik drugemu: »Vi ste osel!« Drugi odvrne: »Ne vem, kje bi se našel večji osel od Vas?«

Načelnik vstane nato ter vzklikne dostojanstveno:

»Gospoda, se mi zdi, da pozabljata mojo navzočnost!«

Salament, lako izgleda parlament!

Jaz, Čuk na palci, sem pogledal v parlament. Čudil sem se, kako da je vse tako tiho. Ali se je kričalnica res spremenila v grobnico? O ne, to pride le od tega, ker so vsi enili misli. Nobene debate, nič prerekanja. Sicer izgube dijete, zakaj vlada tudi lahko en sam. Po klopih pa postavi zrcala, pa bodo vsi kot eden. Ko bo poglavar kimal, bodo kimali tudi oni, vsi do zadnjega, ko se bo poglavar zgražal, se bodo zgražali tudi oni. V enotni volji je moč parlamentarizma. Zakaj bi ne naredili iz cele države en sam volilni okraj in izvolili enega samega poslanca za vseh 500, enega samega ministra itd. To bi šlo kot namazano navzgor in navzdol, tja in sem, kamorkoli.

Vjel sem kos govora:

»Gospoda, če rečem, da je jajce črno, potem bodi gotovo črno... (Medklic: »Pa še kako črno je!«) Toda, če povdarim, da je belo, je belo. (Medklic: »Belo je kot sneg. Živijo belost!«) Ne pamet... (Toli s pametjo!) ampak enotna volja naj nas vodi! (Živelo olje!) Tako mi Bog pomagaj! (Vsi vpijejo, frazmasoni so najglasnejši: Tako je! Živel Bog!)

Nekdo se je ozrl namê in prosil za besedo. Zbal sem se in odfrčal. Ne go dilo bi se mi dobro. Vendar po pravici povem, da od tega, ko sem pred leti poslušal Mussolinijevo predavanje, v katerem je znanstveno dokazoval, da ni Boga, nisem še imel tolišnega vžitka kot ta dan. Ostanê mi v spominu.

Dragi moj Janez??!

Namenjena sem ti na pisat en par besedij že od pondeljka, ki smo žele pri Vas. Pa še te vesede se bojim, da ne pridejo vaši materi in očetu v roke, kakor so prišle liste, ksm jih ti enkrat pisala. Da sdaj nemum beč miru. Mi prabijo Pepa ali sti pisala našmu Janezu, kje pustil ena pisma domu in sti podfirmama spodaj gor. Dragi Janez, sram te je žiher da si tolko otroči bil, da stu neriedu. Saj jaz sem hudu zdrta, pa za listo me ne boš nikdar dobil, da mi kdu porječe, naj me bo sram, kukr Ti rečem jaz Teb. Čem je kaj al neč skrijem al pej

molčim. Tebe na ne blo neč mar za to pa ben Grjanske čee sa Te zanimale, da o njih molčiš. Drugi Janez, sram in leškū mi je, k' nisem še n'kul na ta vižo pisala, kakor sem Teb.

Pa bendar bodo mislili, da sem tukšna neroda. Glej Janez, tofi pa pobem: »da sem Te res imela t'ku fada, zmerom so ble moje misli za Te. Sedaj pej je vsega fertig. Hvala B'gu, da sm Te spoznala, kakšn da si. Nifi ene stopnje več za Teboj.

Sedaj pa končam te moje kvante, k' ni blo vsega tega neč, kab biu Ti vse tu moučau in pa pisma skriu.

Pozdrabem Te pa le še enkrat, ker s'm te res strašajnsko rada imela. Z Bugom, zame zgubljeni Janez. Tvoja zvesta nekdanja Pepa. Čuku so poslali to pismo vojaki; Čuk pa ne more molčati.

PREMALO SREČE.

Levičnik, ki je bil venomer trpinčen od svoje soproge, je oslepil. »No,« mu je dejal prijatelj, »imaš vsaj to tolažbo, da odslej ne vidiš svoje žene!« »Res je,« odgovori Levičnik, »to je že nekaj. A da bi bila moja sreča popolna, bi moral postati tudi... gluh.«

Pravica na Korejskem.

Ne pri nas, na Korejskem je taka pravica, v tisti deželi, ki je podobna ženski nogavici. Na obe očesi je slepa in tehtta pravico s krivico. Oslepela pa je popolnoma na čuden način, zakaj poprej je imela samo eno oko slepo.

Ne pri nas, na Korejskem je živel sodnik, ki ni bil po poklicu sodnik; ko je pa izvedel, da za ta poklic ni treba poznanja zakonov, se mu je posvetilo. Nejurista je poklical za pravnika in dežela Korejska je vriskala od sreče.

Ne pri nas, na Korejskem, deželi, ki je podobna ženski nogavici, se je v mestu Tiunsan, kar pomeni po naše Solčna

umoru in vas zopet niso videli, zakaj stražniki so salutirali in si s tem zakrivali oči. Mi vam ne moremo dokazati krivde. Amen.

Sodnik si je vrtnil solzo in mož je dobil v dar šop rož.

Pri drugem je dejal državni pravdnik: »Vaši dokazi, da niste vi morilec, so ničevi; da ste se hoteli samo prepričati, če je še kaj življenja v njem, bi lahko rekel vsak. Res je, da vas niso videli, da bi ga bili ubili, toda tudi drugega ni videli in eden je moral biti, tedaj ste bili vi, kakor bi lahko bil vsak drug na svetu. Pravici mora biti zadoščeno.«

Gora dogodil slučaj, da sta prišla pred sodbo dva moža, oba sta bila obdolžena, da sta umorila človeka, vsak svojega. Prvega so zasačili a ga niso zaprli; drugi je pobegnil. Pri mrtvem so dobili Samaritana, ki so ga zaprli, zakaj kri se mu je poznala na suknji.

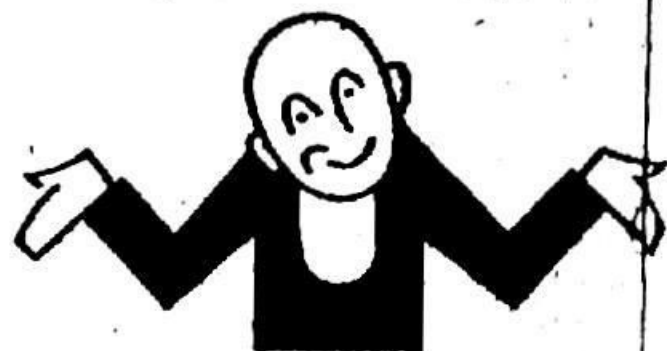
Oba sta stala pred sodbo in pri prvem je dejal državni pravdnik države Korejske: »Res je, da vas so videli pri

Bil je obsojen. Vsi so se čudili salomonski razsodbi. To dejstvo je tako dregnilo ubogo pravico še v drugo oko, da ji je oslepilo.

Zato se ni treba čuditi, če je pravica v taki obliki. hodila zadnje čase tudi po Gorij-saj Korejska ni daleč in ljudje povsodi hodijo po nogah.

Kaj je novega?

Pravijo, da imajo v Solkanu mesto »Čuka na palci« osla na palci. Kdor ga hoče videti, naj se obrne k Pepl, ker ga lahko Milan vsakemu pokaže.

Pravijo, da imajo v Solkanu dosti frajl različnih imen. Kdor se zanima za nje, si jih lahko približje ogleda, niso pa tudi lepe ne, niso stare pa tudi mlade ne, niso uboge pa tudi bogate ne, niso zleht pa tudi pridne ne, niso male pa tudi velike ne, ni jih dosti pa tudi malo ne, toraj kdor se zanima, kaj v Solkan, tam je srednja pot, najboljša pot.

Pravijo, da se Trnove ženi v Solkanu mesto na Trnovem, najbrž jo falju.

Pravijo, da odkar imajo solkanska oštrji briska vina, so Solkanci postali abstinenti.

Pravijo, da je predpisano na vsakega 10 pup. Solkanski M. jih je imel pa vže 31. Kaj naj bi človek rekel temu?

Pravijo, da klavir od Klamansona Solkanskega je podoben kišti od naranču.

Pravijo, da je Nute Koltič vdolil kapot senza keš z strganimi kalčetami od Marjuza.

Pravijo, da odkar so kobarijski mesarji po nasvetu županstva znižali cene mesa, ubijajo tam le zadnji del živali. Da se pa izognejo vednemu godrnjanju ljudi radi ene same vrste mesa, priklenejo žival predno jo zakoljejo za rep in tako prodajajo le zadnje dele, ki so za 20% dražji.

Pravijo, čim večje je v Krodu število karabinerjev, tem več kokoši se bo krade. Zdi se, da se tatovi norčujejo iz službe javne varnosti.

Pravijo, da je bil pred kratkim nekdo tako srečen, da je vozil zlato iz Soče v Trento in nazaj.

Pravijo, da Mihi Jože težko pričakuje, kdaj pride njegov tovariš Lojze od vojakov; za-to da bosta zopet pela; če ne bojo šle vse »podoknice« rakom živžgat in tičem pet.

Pravijo, da se bo »Pevsko društvo« v Standrežu spremenilo v »Pivsko društvo«.

Pravijo, da je neka učenka na vprašanje: »Kaj je cirilica?« odgovorila: »Cirilica je Cirilova žena!«

Pravijo, da se je zadnjič dopisnik o standrežkem zvoniku motil, kajti nikdo ni zmešal zidarjem jezikov. Strandrež so »furbasti«; in da ne bo preveč strokov, so namesto »vrzotov« polili zvonik z gnojnico in sedaj čakajo, da zvonik zraste, za ometenje cerkve bodo skrbeli že otroci, kajti blata ne manjka. Saj z delom so že začeli.

Pravijo, da bodo organista v K. oz. nli zato, da bo prihajal točnejše opravljati svojo službo.

Pravijo, da je šentpeterska občina napočila več partij oslov iz Osmare. Kdor hoče prevzeti katerega, naj se obrne na A. po domače »pri starci«, ali pa pri Č. A. po domače »pri pescecanu«, oba v Šentpetru.

Pravijo, da ima pri tovarnarju dvokoles Koletu (Colleti) »bazovski fašjo« svoje redne sestanke.

Pravijo, da neki veletrgovec v Bazovici kupi auto »II. a«, da bo uvažal Čuka na palci.

Pravijo, da so nameravali ustanoviti žensko kolesarsko društvo v Selu. Ker so pa voditelji odšli deloma k vojakom in ker je repa in korenje letos zelo drobno so ta namen opustili za drugo leto.

Pravijo, da je »Čuk« proglasil Deskle za Petelinovo mesto. Zato so darovali za Čukov kljun: Rafael Zimic 5 lir; Gomisek 5 lir; po 1 L.: župan L. Zidarč, R. Kodolja, J. Čefarin, A. Tinta, T. Kodolja, M. Markič. Čuk je klnil od veselja!

Pravijo, da je bralno društvo v Ilderskem v letni sezoni osnovalo ženski kolesarski odsek, kateri je pod vodstvom Leinbraja izvrstno napredoval. Čudno, da v zimski sezoni ne eksistira več, ko je le belj hladno kot poleti. »Čuk na palci«, prosimo Te, razjasni nam to uganko!? Čuk na palci: Poleti so se videle na moških kolesih spodnje hlače z čipkami; po zimi pa to ni mogoče, ker nosijo sedaj »jerhaste« ali pa »mežlanaste«; in ravno zato nočejo, da bi jih občinstvo videlo. Le potrpite nekoliko mesecev, pa boste zopet videli »mirakule«.

Pravijo, da župan v Ilderskem je največji človek. Če je kateri višji naj se zglaši v občinskem uradu tekom 14. dni.

Pravijo, da v gorško kasarno na Travniku hodijo vedno višji oficirji izpravevat novince, kako se jim godi. Prišel je seveda tudi general in mi smo si mislili, sedaj pa že dobimo kak priboljšek, če drugega ne, kaj za pod zob. On seveda ne ve, kako je, če je človek lačen. Pa kaj, saj niti vprašal ni ali imamo dosti za jesti ali ne, samo »se voi avete vostro pettine«, zakaj nobeden pri kompaniji nima vojaškega glavnika. Pa kaj bi ga rabili, saj smo vsi ostrizeni na baline.

Pravijo, da se prontarski hišniki pritožujejo, da jim zelje ni uspelo, ker so se radi Pepševe godbe preveč psi hodili po njivah. On seveda jako harmonira z njimi. Po pet do deset se jih zbere pod njegovim oknom in mu pomagajo s svojimi izbranimi glasovi. Le tako naprej, da se ustanovi pasji klub z prontarskim kapelnikom.

Pravijo, da po Idriji hodijo še vedno počne sence z violino in kitaro in basom. To je seveda svetovno znani leinštarski klub, ki ima svetovne umetnike in zraven tega še dober kitajski bas s tremi strunami. Njih melodije se izlivajo v nočno temino, kakor reka v širno morje. Po celem mestu so znani in večkrat se jim prigodi, da jih kaka gospodična blagoslovi z dišečim skrepilom.

Pravijo, da Rihemberški lovci gledajo križem, zato vidijo vedno po dva zajca skupaj, streljajo na oba, a ne zadenejo nič. Lovsko društvo Rihemberk je napravilo prošnjo na visoki lisičji dvor: Prošnja se glasi: »Slavno zviti gospod Lisjak!« Kot predsednika Vas tiljudno prosi lovski krožek občine R., da blagovollite izdati strog odlok, da mora vsaka lisica po noči nositi svetilko na repu, da se kokoši v kur-nikih ne preplašijo pri vstopu.

V nadi da uslišite prošnjo sem Vaš
za lovski krožek

Slabomer Krivostrelec.

Pravijo, da bodo v Vedrijanu ob prihodnjih volitvah oropani volilne pravice vsi moski; zato pa bodo dobile volilno pravico ženske, ker se ne znajo tako pretepati kot moski.

Pravijo, da zavarovalnica proti »odgrizenju nosov« v Sužidu išče blagajnika.

Pravijo, da se v Desklah po znanem »Petelinovem večeru« prav pridno pripravljajo na »Bakov večer«. Baje postane ta dan nekdo častni član tega božanstva.

Pravijo, da je v občini Deskle par oseb, ki se še prepirajo za županski stolček. Menda je bil stolček enemu pretesan, drugemu preširok i. t. d. Zato še vedno kavs in rays za ono neskladnost stolčka. Občani! Ali smo uboga gmajna?

Pravijo, da bodo napravili Orlečani croplan, da se bodo na njem vozile orliške »frajle«, ker vsled kratkih kril in visokih pet ne morejo redno hoditi po slabi občinski poti na ples v Sežano. Pametna ideja!

BREŠČAK ANTON

GORICA - VIA CARDUCCI 14 - GORICA

Privabi **sejem Sv. Andreja**

v Gorico Brice, Kraševce, Gorjane,

Vipavce Gornje, Doljne in Furlane.

Privro ljudje z vozovi iz Ogleja,

zastopana celo je naša meja.

Ne rečem dvakrat, da ne iz Ljubljane

pripeljejo, čeprav jih mnogo stane.

Vsak sejmar naj si to zapomni, žeja

še preden v oštarijo ga zapelje

nedolžno naj privošči si veselje,

k Breščaku koj naj po pohištvo gre.

Kdor ni poročen, ta se poroči,

kdor pa poročen je, takoj sežge

to staro*) in si novo naroči.

*) Pohištvo seveda.

Pravijo, da čukova žena, radovedna in jezična gospa sova, kaj rada zleta na okno hiše, kjer kdo umira. Tak obisk je napravila pred nekaj tedni tudi pri uredništvu »Gospodarskega Lista«. Tu je vladala grobna tišina in v sobi ni bilo nikogar. Na uredniški mizi je ležalo nekaj zaprašenih starih rokopisov in par reklamacij; črnilo se je v tintniku popolnoma posušilo in pero je že močno zarjavelo. Stem se je sova prepričala, da tu že dolgo nikogar ni bilo in da je morala listu že davno odzvoni zadnja ura. Ljudje kaj različno govorijo o smrti tega lista; eni ugibajo, da mu je zmanjkalo sape, drugi pa da je zašel iz gospodarskega polja na politično in si tu ob kraškem kamnu razbil glavo, in tretji pa, da mu je urednik izginil. Samo nekaj optimistov je, ki trdijo, da bo še od smrti vstal. Najbolj tožijo po njemu seveda oni, ki so naročnino za celo leto plačali.

Pravijo, da bo fantovski krožek v Plaveh po ital. mustru si izvolil svojo »regineto«. Vse vrline zato ima menda D. Dekleta na tekmo!

Pravijo, da bodo Ubeljci postavili na vrh Nanosa »na Pleši« ringelšpil. Za sodelovanje pri tem podjetju so vabljeni vsi hrenovski kapitalisti.

Pravijo, da je sežanski »apotekar« Brelich Antoniazio znašel novo zdravilo za zdravljenje komunističnih bolezni.

Pravijo, da Kozana v Brdih je najbolj narodna. In res! V nedeljo je »narodna« mladina z veliko navdušenostjo sprejela tropo »črnih srajc« in se z njo mi skupno slikala pred šolo. Sedaj nabirajo po vasi milodare, da si kupijo črne srajce. Po slovesnosti je »mladina« odpegljala črne goste v društvene prostore »Bratnega društva in jim razkazala zelo bogato knjižnico. Za slovo je vsak gost vzel s seboj slovensko knjigo, da se priuči materinščini. Fotografijo pa pošlje mo drugičkrat v »Čuka«.

Pravijo, da na fabriki pod Kozano sezidajo bolnico za umobolne. Tam so namreč jako dobri zdravniki, ki kmalu opazijo na človeku, kaj da mu manjka. Rečejo, pa ne vejo, da v prvi vrsti spajajo oni v to bolnico. Godec Majden pravi, da se na ta mištir bolje razume kot oni. Zelo obilo uspeha pri podjetju.

Pravijo, da slovenski učitelj v Kozani ni prav poučeval mladino v narodnem duhu, zato je šolski svet poslal za učitelja Italijana. Novega učitelja pa razumejo otroci smo takrat, kadar jih zmerja z »makaroni«.

Pravijo, da so se nekatere tolminske kandidatkinje, ko jim je bilo prepovedano vsako nadaljno občevanje s kandidati, tako užalile, da so sklenile, ne postati učiteljice, temveč iti v samostan za nune.

Pravijo, da je predsednica ženskega društva v Vrtojbi sklenila podpirati vse ministre in »Čuka na palci«.

PRAVIJO, da imajo ženske dolge jezikke, a tolminski dijaki so jih v tem oziru prekosili.

PRAVIJO, da se tolminski učiteljišniki zgražajo nad plesom za gradom, a to menda radi tega, ker jih prirediteljice niso povabile.

PRAVIJO, da so dijaki — Zatoiminci spoznali draginjo obuvala, zato so izbrali novo bližnjico v šolo, ki pelje skozi ves Tolmin.

PRAVIJO, da je Pepina iznad gostilne v Solkanu zaželela priti v »Čuka«, da bi na ta način vzbudila večje zanimanje med solkanskimi fanti.

Pravijo, da je bila v Ušniku dirka Zorka je lovila Francka. Poslednji je taku »letu«, da je »žoke« zgubu.

Pravijo, da ie ribič v Ajdovščini nekaj naznanil karabinerjem. Pa kaj? To, da so mu dekleta pokradle vse mreže, katere nosijo sedaj na svojih glavah.

Pravijo, da so v Ajdovščini naročili tri večne plašče za zvonove, katere mislijo obesiti šele poleti.

Pravijo Orahovci, da vzame Milca brigadirja. V ta namen je šla h kovaču, da ji kuje poročno rinko.

Pravijo, da tudi nekaterim lovem kluba »Čaven« skačejo zajci prehitro cikcak. Da se temu odpomore, se instruirajo v mehi. delavnici v Gojačah nov sistem lovske puške, iz katere bodo vrele svinčeneke nepretrgoma pet minut.

Pravijo, da bi gospod A. G. iz Anho-vega zelo rad stopil v jarem sv. Lukeža, ali za »denar«. Prebrskal je v ta namen vsa Brda, Vipavsko dol., a brez uspeha. Zato se pozivajo slovenske milijonarke, da uložijo ponudbe brez fotografije z natančno navedbo dote, pri Čuku na palci pod naslovom »Denar je glavna stvar.«

Pravijo, da so Cerkljani dobili tako sijajen humor, da ga ne mislijo poslati »Čuku« niti »Jadranski«; skisali ga bodo in dajali kot prikuho mesto zelja poleg kranjskih klobas. Od tod si Čuk razlaga njih trdovratni molk.

Pravijo, da si volčanski tamburaški zbor išče kapelnika; prednost imajo baje taki, ki zamorejo igrati, vsaj osem tamburaških instrumentov »na enkrat«. Ponudbe sprejema predsednik.

Pravijo, da nekateri volčanski oštirji, zelo dobro poznajo evangelij o »čudežu v Kani Galilejski.«

Pravijo, da grgarske »punce« jako zalubejo za mladim grgarskim tajnikom, a toliko bolj so bile vesele šempeterske »frazle«, ki so ga pridobile.

Pravijo, da je F—a F—ova iz Vipolže obljubila našemu gospodu učitelju, kor je njenega nadebudnega sinčka v šoli posvaril, polič ricinovega olja. Dober tek!

Pravijo, da se vozijo Sovodenjke v njivo z bleikli le tedaj, ko imajo za trošil gnoj, najbrže zato, da ne stopijo v

Pravijo, da so sovodenjske dame zato zakasnile z naglavnimi mrežami, ker je vagon, ki so ga naročile, na poti iz Pariza skočil na Velikih Rojah iz tira in se razbil.

Pravijo, da se je ustanovil v Sovodnjah posredovalni urad za ženine in neveste. Interesentje, ki hočejo dobiti bogato nevesto ali ženina, naj se obrnejo na Posredovalni urad za ženine in neveste.

Iz Slov. Benečije.

PRAVIJO, da bodo na Starigori na Beneškem imeli slovenskega župnika, ki je bil promoviran doktorjem piskrovezja na univerzi v Reziji.

PRAVIJO, da so v Sv. Lenardu zato ustanovili mlekarino, da jim ne bo treba beračiti masla v Lazeh, ko bo treba mazati razne — urade v Vidnu.

Pravijo, da v Sv. Lenardu nimajo niti cerkve, oziroma imajo samo prezbiterij. Cerkev bodo dozidali še le s pomočjo... — koruze.

PRAVIJO, da se je v Drekah razuzdal sin dočel od svojega očeta ter je nesel za seboj h sv. Štoblanku hvale vreden kos kuračije.

Pravijo, da godbe iz Azle in Barnasa mislijo prepričati vsako tekmovalno s tem, da se združita v eno samo veliko godbo. V ta namen sta že naročila nove instrumente v Črnem vrhu in Mažerolah, kjer se prideluje mnogo fižola.

PRAVIJO, da imajo v Barnasu že toliko društev, ustanov, zastav da jih morajo obešati... v zrak al pa na... na Čuka na palci.

PRAVIJO, da v Lazeh pitajo piščance le zato, da jim zavijejo vrat o priliki promoviranja doktorjev piskrovezja na univerzi v Reziji.

Josip Kerševani

mehanič in puškar

v Gorici, Stolni trg 9, desno.

Zaloga raznih šivalnih in kmetijskih strojev, dvokoles, pušk in samokresov, ter vseh posameznih delov, spadajočih v mehanično in puškarsko stroko. Strokovni, brezplačen pouk v umetnem vezanju in krpanju.

Lastna delavnica in popravilnica, Stolni trg 5,

Poniklanje in lakiranje v vsaki barvi.

Priporočam vsakemu Original Mundlos šivalne stroje, ker so najbolj zanesljivi, za te jamčim 15 let.

Ribničan Urban.

Po Solkanu sem zadnjič suho robo prodajal pa me je vstavil ana majhna kruota se mi zarežal v obraz pa rekel: Vi vsi Ribničanje ne premorete takega mostu kakor je naš čez Sočo. Vajste, da me je pograbilo, ker čez Ribenc ne pustim nobenemu zabavljat. Zetu sem ga vprašau: »Kaj na je posebnega na Vašem mostu, da se toku postavljate z njim?«

I nu, kaj še najste vidli, kak velikanski obok ima in kako visoko nad Sočo je speljan?

»Ste pravu šejme solkansku«, sem reku, »ki se ponášate z obokom, ki je v srejdji vštukan, in za visokust narbrž še tudi ne vejste. No pa mi povejte, kaku visok je nad Suočo?«

Kar sapo mu je zaprlo in v grozni zadregi je bil, no pa si je vendar pomagal pa reku, saj naj vselej glih, če Soča naraste je manj, če je pa plitka voda je pa več.

»Tu vse skup nej' nič,« sem se mu ozdrežal. »Vajste, da imamo v Ribnici v sredi trga obokan zidan must in netanko vejmo kaku je visok. Naši prejdiki so ga zmerili, in pri nas vsak otroče tu vej. Le poslušajte kaku je blu. Pred 10. maše v nedeljo so čakali fantje ne mostu pred Rudejevem gradom, kedaj jih zvun pokliče u cerkev. Nu pa tudi pri nas je mladina živa in srborita, kakor tukaj po Viavškem. Negajajo radi aden drugemu. In tam na mostu čez Bisterco so se fantje cūkali in rükali, drepli in sevali, pa je adnemu mehur s tabakom čez must v vudo pul.

»Pretetu ga je škoda«, je rekel fant. Nov je bil na zeleno obroblien in dva pakelca tobaka je blo notri, ravno prej sem ga za 8 krajcarjev pri Logarju küpil. Stegnu se je čez must, da bo ga iz vode potegnu, pa naj šlu.

»Prekratek sem,« je zaklicav, »ne dosežem ga.«

»Le potrpi!« je reku tovariš, »te bom pa jaz vštükav.« Prijel ga je za bedri in prevejsu čez zid.

»Še sem prekratek,« je reku fant, ki je visel in mahal z rokami proti vodi.

»Le počakaj!« je rekel tovariš, bo pa še mane drugi vštükal.«

Rajs prime tega močan fant in ga prevajsi čez zid, taku da sta oba majjala čez must.

»Pa vajste nu kaj človek zamore naj je tudi močan? Anga bi bil še lahku držal, za dva pa nej bil še pripravljen. Zetu je zaklical obejma:

»Počakta, da si roke opljunem!«

Spustil je z rokama, hitro pljunil na dlani, pomencal z rokama in hotu zopet prijeti za bedra, pa glej ga zmenceta, no benega ni blu več.

Nu zdaj pa lahko sami vajste, kaku je visok naš must pred Rudejevo graščino, ki je tudi obokan in zidan. Glih ze dva fanta in pa še nekaj.

Če ste taki tiči vi Solkanci pa še vi tako posklusite, in če meni nočete povajdati, pa v Čuku na palci sporočite, imate glih 14 dni čajta ze taku dejlu.

Krouta je molče v mene strmela, jez pa sem naglu odšu po kupčiji, zekaj če se bom povsod vstavu in vsakemu odgovoru, kaj bom zaslužil?

Nu pa če me bodo ubogali, bom že brau v Čuku na palci. So sicer brihtni lude ti Solkanci, a če bodo tako merili svoj must, sem pa vse glih radoveden. Več ldi zmeraj več vej, kakor en sam, pa naj jih je tudi več v ani vasi.

DOMAČA ŽIVAL

Učitelj vpraša v šoli učenko: »No, Pepca kaj pa je kokoš?« Pepca modro vstane in odgovori: »Kokoš je oseba.« »No, in kaj je potem takem cesar?« vpraša zopet učitelj. »Cesar je edina domača žival« mu odgovori modro Pepca.

PREVEČ ZAHTEVA.

Udovec se je napotil k snohodki (sombambuli).

»Želim, da bi mi blagovolili poklicati duha moje soproge, ki je pred tremi dnevi umrla.«

Snohodka: »In kaj jo hočete vprašati?«

»Kam je dejala moje zlate gumbce od zapestnic in ovratnika.«

LISTEK IN POL

V električni voz stopi gospa s svojim sinčkom. Ko pride sprevodnik radi listkov, reče gospa: »Prosim, listek in pol.« — »Ja, za koga pa polovični listek?« vpraša sprevodnik, »saj ima fantek že dolge hlače.« — »No dajte pa zame, ki imam cratke,« odgovori gospa. Nekje odzadaj se pa začuje glas neke ženske: »Gospod kondokter, meni pa naj daju dnar nazaj, jest pa sploh hlače nimam.

NAVADA... ŽELEZNA SRAJCA.

Neka telefonistka, ki se je bogato poročila, je bivala nekaj časa v luksuoznem hotelu s svojim soprogom.

»Zakaj me niste poklicali, kakor sem Vam velela,« se je razjezila nad postrežnico.

»Oprostite, sem Vas klicala; in ko sem rekla 7.30, ste zamrli: »ni prosto.«

NA SODNIJI.

»Boštjan Klofotič,« je rekel predsednik, »obdolženi ste, da ste se dejansko pregrešili napram lišnemu gospodarju, čegar stanovanje ste imeli najeti. Kaj imate povedati v vašo obrambo?«

»Marsikako stvarco« odgovori obtoženecc. Dragi gospod predsednik. Ko sem imel podpisati pogodbo, mi je gospod Odertina predložil isto takole sestavljeno: Najemniki ne smejo imeti otrok pod desetimi leti ne psov ne mačk ne kokoši ne papige ne opic... Je prepovedano svirati glasovir, trobento, mandolin, kitaro in druge enake ropotajoče instrumente... Je prepovedano prihajati domov po polnoči... Je prepovedano šivati s šivalnim strojem... Je prepovedano sprejemati prodajalce po 8. mi zjutraj... Je prepovedano preglasno kašljati in pljuvati po stopnicah... Ta je pa lepa, sem dejal; to ni hiša temveč kaznilnica. Gospod Odertina se je segrel, jaz pa sem bil ves ognjen in pinf — panf sem mu prisolil dve klofuti.

Medtem pa je prišel vratar in pričel kričati: Je prepovedano na ta način otipavati ljudi. Se motiš gospodar sem rekel jaz, ako bi bilo prepovedano, tedaj bi bilo to zapisano v pogodbi. Evo vam vse, gospod predsednik.

Obtoženec je bil oproščen.

Ure budilke
Lit 18
največja; jamčnina 2 leti.

Stenska ura s tekom 8 dni
Lit 110.—

Žepna ura srebrna L. 50.—

Šivalni stroji nemških tovaren najboljših vrst, 10 let garancije po najn. žjih c. nah.

J. Šuligoj, Gosp. ulica 19, Gorica
POZOR NA STARO TVRDKO!!

AMELA.

Podčastnik Hudé je peljal nove re-
sute po mestu, med drugim tudi v zoo-
ški vrt. Pred kamelo so se dalje časa
omudili in tu je dejal Hudé odvažno:
»Poglejte, ti živini sem vas večkrat
primerjal. Ali ni to razžaljivo za kame-
lo?»

JASEN ODLOG.

V nekem časniku sem nedavno čital
edleči vladni odlok:

»Na podlagi zakona z dne 24. avgu-
sta 1920. in na ukaz ministra za notranje
poslove vknjižba v M. A. pod G. K. S. 623
r uvažuje predlog senatske zbornice
z dne 12. decembra 1920. protokol R. d. C.
št. 513 v 5, se obvešča vse kraljeve kra-
jeve provincije, da zadeva vseh provin-
j glede zakona z dne 30. aprila 1919.
št. R. T. št. 311 stopi v veljavo s prvim
dijem v nadomestilo določbe s 15. mar-
ca 1918. z ukazom vknjiženim v min.
št. B. G. K. št. 724 in po reformni od-
lobi z 28. februarjem 1918, ter nalaga
im prefektom, da ta odlok javno ob-
znanijo po načinu odredbe z dne 20.
septembra 1912.

Jaz sem gotovo velik tepec, ker ni-
ni ničesar razumel!

OSUMLJEN VSLED ATENTATA

Kdo je bil, vsled dejstva, da je v
izbi prijatelja se na biciklu vozeč po ce-
nenadoma iz žepa potegnil samokres
ga izprožil zraven sebe. V obližju se na-
oči policaj ga je prijel in izročil orožni-
ku, kateri so ga potem vodili od Poncija
Pilata. Na vprašanje, čemu in na koga
je streljal, je ljudomušnež trdovratno
odgovoril, da je streljal v govno na cesti. O
ničnosti izpovedbe so se hoteli na licu
sta prepričati, zato so ga vlekli tja, kjer
bil izprožil samokres, in tam so začude-
orožniki sredi ceste videli na lastne oči
prestreljeno govno. Vsled teh in ena-
dobro preračunjenih dogodbic so si-
lanta vojaka *spodili* iz vojaške službe.

V URADU.

»Kaj, Vi spite v uradu?«
»Oprostite gospod inšpektor, no-
jsno noč je moj mali tako jokaj, da ni-
m zatisnil očesa.«

»I no, potem ga prinesite semkaj,
vam prepreči spati tudi po dnevu.«

TA PA ZNA.

Gospod poročnik je dobil pismo od lju-
be. Ker pa g. poročnik ni znal brati, pokli-
svojega slugo, da mu ta prečita pismo.
daj pa si misli g. poročnik: »Hm, sluga
vse slišal, kar bere. Kaj storiti?« G. po-
ročnik pa je bil zvita buča, takoj si jo izmi-
stopi za slugo, mu zatisne ušesa in mu
aže brati, trdno verujoč, da sluga ne ve
č kar bere.

FILOSOF JE RAZMISLJAL...

Kako čudne izraze ima jezik v lite-
raturi: »reči kruhu svež, ko je še gorak.
zapustil to zemljo, ko je v nji poko-
n. Si gre brado obriti, medtem ko si o-
že samo dlako. Se je zgrudil na pol
rtev, a drugi dan je skakal. Med mu-
talične spadajo tako pav, zvon, petelin
pa operni pevec, ker vsi pojo. Zaspaj-
ga je umoril, pa je še vedno živ.«

Ob treh po polnoči je pijani ponoč-
nik trkal ob hišnih vratih. Žena na ok-

G. TEMIL

GORICA

VIA GIOSUE CARDUCCI ŠT. 1

- (nasproti Montu) -

brusar in nožar

- prodaja tudi toaletne predmete. -

V delavnici so nameščeni delavci specialisti za omenjena dela
kakor tudi za popraviljanje vseh operacijskih predmetov itd.

Delavnica na električno gonilno silo z bogato zalogo predmetov, kakor
nožev, škarij, brivnih nožev, najelegantnejših žepnih nožev, bergamskih
osel, sploh vseh rezil — Brusi brivne in žepne nože, škarije, mesarske
in knjigoveške ter vse druge nože in rezila.

Za izvršena dela jamči

Felberbaum & Rolich

preje: Hedžet & Koritnik, Gorica
Corso Verdi 7, vogal Šolske ulice.

Na debelo!

Trgovina manufakturnega blaga, specialiteta
moških in damskih oblek, velika izbira mo-
škega in ženskega perila, vse potrebščine za
neveste, kakor tudi za birmance.

Na drobno!

P. n. lastnika se priporočata slavnemu občinstvu na deželi in v mestu.

Gostilna „Pri belem zajcu“ v GORICI, nunska ulica

Shajališče okoličanov in meščanov.

Postrežba s svežimi doma-
čimi mrzlimi in gorkimi je-
dili ter z izvrstnim vipavcem,
bricem, teranom in zelencem.

o o o

Na razpolago je tudi hlev
za konje in srambo koles.

Za obilen obisk se priporoča

Jos. Molar
restavrater

nunska ulica.

IVAN KACIN

Gorica, Via Carlo Favetti 6.

(nasproti »Goriške Straže«)

Izdeluje orglje, harmonike, klavirje, no-
pravlja, uglašuje. V zalogi ima različne
harmonije, klavirje, violine, strune, tudi
preigrane harmonije in klavirje. Oddaja
tudi na obroke.

Pozor!

Pozor!

„Gostilna pri dveh konjičkih“

na novo otvorena gostilna z dobro do-
mačo kuhinjo. Toči dobra domača vi-
pavska, istrska vina ter kraški teran.

Hlev za konje z dobro postrežbo.

Ivanka Čubej.
Goriška, Tržaška cesta.

nu pa mu je v sveti jezi zakričala:

— Za kazen tvojega vsakonočnega popivanja, ostani tam, kjer si! —

— Zenka, odpri mi brzo, nosim dva litra vina.

Z vso naglico je tedaj stekla po stopnjicah in mu odprla:

— Kje imaš vino? —

— Tu v trebuhu — se je zakrohotal mož.

ZOBOBOL.

Malò Franciko so zelo boleli zobje. Mati jo je tolažila:

— Nič ne jokaj, Fanica... bodi dobra, mirna.»

»Lj ti lahko govoriš, ker ako te zobe bole, jih kar na mizo postaviš.«

DO DNA.

»Natakar«, zakliče mlad inženir, ki se je že četrtek ure mučil z vilicami in nožem nad pečenim pomladnim piščancem, »prinesite mi eno dleto, železno zagozdo in dobro kladivo; sedaj me je pričela stvar zanimati, ter hočem odločno zvedeti, iz kake tvarine je napravljena ta stvar.«

NALOGA.

Učitelj je dal svojemu razredu domačo nalogo o predmetu: »Uspeh ali posledek lenobe.«

O tem predmetu je prinesel v šolo Martincev Jože najboljšo nalogo, ker je predložil učitelju, celo polo — praznega papirja.

Vspored ajdovskega kinematografa.

Otvoritvena predstava.

1. Zadnji izbruh vulkana Cavnà. (Nafarbanò).

2. Ugrabljenje uških Sabink. (Picantissime. Tantum pro dominis).

3. Ajdje odnesejo šturklo v spodnjih hlačah na Kovk. (Scaena comicissima).

Gostilna Karol Prinčič - Gorica

o VIA DOGANA o

Kjer bila prej je ulica Dogana, stoji v Gorici vsa nova sodnica, kjer stranska pot v Rassauerco zavije, pod osemnajst številko dobro znana

gostilna Prinčič. Vina v njej izbrana, kdor le prestopi prag, po ceni pije iz Kraške in Vipavske domačije in pa od tam, kjer Brda so prostrana.

Kdor ima na preturi opravilo, pa bodi priča, toženec, tožitelj, vsak po razpravi stopi na kosilo,

saj Karl Prinčič blizu je gostitelj.... Če sodnik ima že cel sod v naslovi, stri dobro stranki vsaj kvartin njegovi.

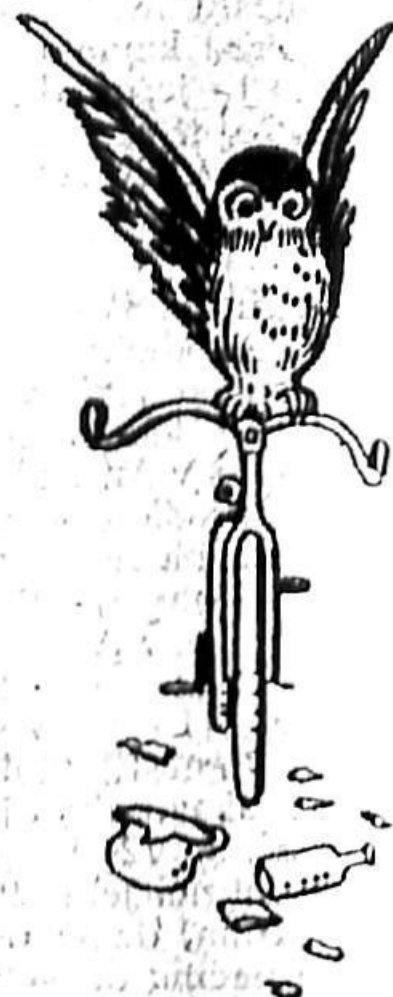

Zakaj bi samo čuk na palci
svoj kljun nam vtikal vsepovsod?
Glej! danes čuk je na ko esu
ves drugi je — prav šik gospod!

Kot blisk vam dirja na kolesu
črez drn in strn, kot sam vihar
in tudi, če se mu upodrine
verujte, da mu nič ni mar...

Na „Stolnem Trgu“ „Piazza Cavour“
pri glahiti kolo je dobil
in Čuk Elija s svojim strojem
mu hitro hlače je zašil.

Vse tam dobi kolo, mašino,
vse kar si mu poželi!!!
O, čuk sedaj ni več na palci,
s kolesom se okrog podi...

.. GORICA ..

Piazza Cavour (Stolni trg) 9 (levo)

Kupujte dvokolesa, šivalne stroje, puške in samokrese edino pri tvrdki

ELIJA ČUK,

ki jamči za solionost blaga. — Cene konkurenčne.

Na debelo

Na drobno

Tvrdka A. KOMEL

Trg sv. Antona 5 (blizu „Zvezde“)

priporoča svojo zalogo jedilnega in kolonijalnega blaga.

TRGOVCI! Olje, riž, oves, specijelne cene!

Konkurenčne cene.

Točna postrežba.

Restavracija „Pri zlatem jelenu“

v GORICI, Pred nadškofijo št. 7.

Shajališče meščanov in okoličanov. Toči najboljša črna in bela vina in pivo. — Izborna kuhinja. — Sobe za prenočišča. Snaga uzorna. Postajal šče avtomobilov, ki vozijo v Bovec, Cerkno, Tolmin Idrijo. Za obilen obisk se priporoča Alojzij Vida, restavratel.

SVOJI K SVOJIM!

Vodopivec Andrej

trgovec z manufakturnim blagom z lastno žensko krojačnico

V DORNBERGU št. 144.

se uljudno priporoča cenj. domačinom in okoličanom za obilen obisk, zagotavlja točno in solidno postrežbo po zmernih cenah. Blago prvovrstno in trpežno. Ženske obleke se izgotavljajo natančno po meri in najnovejših modah.

GOSTILNA

- Josip in Pavla Kamenšček

v Gorici, na Kornu št. 8

treže z izbornim belim briškim, vipavskim in črnim vinom — Kuhinja domača — Gorka jedila ob vsakem času na razpolago — Snaga vzorna — Prenosišče za tujce — Sobe s posteljo, snažne.

Zbirališče vojakov iz Gorice in iz naših bribov

